
Krásky v nesnázích

„Paní Townsendová,“ vyhrkla Mira spěšně, „určitě už jste přísahu Kotilionu slyšela tisíckrát, ale považovala bych za čest, kdybych vám ji směla odříkat.“

„Skutečně?“ podivila se paní Townsendová, ale rysy v obličejí měla zatuhlé do stále stejné grimasy.

Mira spustila slova, která se Izzie naučila teprve předchozího večera. Izzie posunula kleštičky blíž. Paní Townsendová neměla kam uniknout.

„Já vám ten čaj ochladím,“ prohlásila Izzie, a než jí mohla Braydenova matka zabránit, upustila jí do šálku kostku ledu. Čaj vystříkl na všechny strany a jedna kapka přistála na smetanovém sáčku paní Townsendové. Izzie se právě podařilo pokazit první setkání s matkou svého potenciálního přítele. „Omlouvám se, já jsem...“

„Ukažte,“ objevila se u nich náhle Lauren s ubrouskem, „pomůžu vám.“ Namočila ubrousek v Izziiině kbelíku a popadla paní Townsendovou za klopu.

„Led odstraní v podstatě všechno, paní Townsendová,“ vložila se do toho Nicole a tváře měla temně červené. „Dokáže vyčistit dokonce i, ehm, smaragdy.“

„Smaragdy?“ opakovala překvapeně paní Townsendová a diskrétně se pokoušela Lauren odstrčit.

„Ano, máti si smaragdy čistí ledem každou chvíli,“ přikyvovala Nicole. „Když už je o nich řeč, věděla jste, že členky prvního ročníku Kotilionu obdrží v den debutu smaragdový přívěsek?“

Náhle se za nimi ozvalo Savannino vyjeknutí. „Paní Townsendová, co se to stalo s vaším nádherným kostýmekem od Diora?“ Izzie poklesla na duchu.

„Savannah, moje milá, díkybohu.“ Braydenova matka couvala od Izzie a ostatních, jako by byly nebezpečné. „Jsem tak ráda, že jsi tady. S tím sáčkem se nic neděje, pošlu ho do čistírny, jistě to dají do pořádku,“ řekla, ale probodla přitom Izzie pohledem.

„To doufám! Je opravdu nádherné. Vzpomínám, jak jste ho měla, když jste nás s Braydenem vyprovázela na naši první schůzku.“ Izzie cítila, jak jí začíná vřít krev v žilách. „Kde jste k té skvrně přišla?“ pokračovala Savannah, přestože odpověď očividně znala.

„Savannah?“ přerušila ji mile Nicole. „Neměla bys paní Townsendové něco předvést?“

Díky, naznačila Izzie. Kamarádka na ni mrkla.

Savannin obličej rychle nabral barvu malinového čaje paní Townsendové. „No ano, já...“ Zavrtěla hlavou a začala tiše zpívat oficiální hymnu Kotilionu. „Jsme dívky z Emerald Cove, čeká nás Kotilion.“ Hlas jí přeskočil. „Jsme dcery svých matek a jedno máme společné...“

Izzie se navzdory všemu rozesmála. Ze všech úkolů dostala Savannah snad ten nejhorší. Nedokázala udržet melodii a Izzie měla podezření, že to kapitánka Kotilionu dobře věděla. Konečně něco, co Savannah Ingramová nezvládne hladce. Izzie se tak smála, že si ani nevšimla, jak se k ní napřahuje ruka, která jí vzápětí sebrala kbelík s ledem.

„Pokud si někdo bude přát led, může požádat číšníka, nemyslíte?“ Pohled paní Townsendové byl studený jako obsah kbelíku.

Izzie se nezmohla na odpověď. Jestli ji přistihnou bez ledu, kdoví čím by ji mohla kapitánka Kotilionu vytrestat. Jenže těžko mohla páčit kbelík z rukou paní Townsendové. Bude si muset najít další. „Jistě, paní Townsendová.“

Braydenova matka se nepřijemně usmála. „Savannah, to bylo moc hezké. Nechceš mě doprovodit ke stolu? Za chvíli mám pronést zahajovací řeč. Vy ostatní byste se měly odebrat na svá místa. Začínáme.“

Savannah vrhla na Izzie samolibý úsměv a spolu s paní Townsendovou odkráčela. Izzie by jí nejraději podrazila nohy, ale všechno by tím jen zhoršila.

Nepatříš sem, ozval se znovu tichý hlásek. *Ona ano*.

Dívala se za nimi a závistivě sledovala jejich nenucenou konverzaci.

„Pronáší tenhle proslov odjakživa,“ ozvala se tiše Mira. „Nenech se rozházet. Patříš sem stejně jako ona.“

Izzie se někdy zdálo, že Mira umí číst myšlenky. Ale dnes ji tato schopnost dráždila. „Jdu sehnat další led,“ oznámila jen a odběhla do kuchyně, než ji mohly Mira nebo Nicole zastavit. V kuchyni počkala, než se za ní zavřou dveře, pak se konečně přestala bránit slzám.

„Jak se držíš, nováčku?“

Trhla sebou. Opodál stála Dylan a pochutnávala si na sendviči, který sebrala z podnosu připraveného k servírování.

„Dobře. No, vlastně ani ne.“ Rychle si otřela oči. Aspoň někdo, kdo by ji mohl chápat. „Jsem tam venku úplně nemožná.“

Dylan se usmála. „To teda nejsi. Sledovala jsem, jak sis poradila s mou matkou.“ Izzie si nemohla nevšimnout, co má Dylan na sobě. Její model kodex Kotilionu rozhodně nerespektoval. Šaty bez ramínek byly krátké a odhalovaly štíhlé nohy s tetováním na kotníku, rozpuštěné vlasy připomínaly bujnou hřívu. Rozhodně žádná upejpavá jižanská elegance. „Postavit se jí není nic snadného. Jen se zeptej Braydena.“

Brayden. Ještě pořád se neozval. Izzie snad postě vytáhla telefon. Žádná zpráva. „Viděla jsi ho dneska? Nebylo mu nic?“ zeptala se jeho sestry.

Dylan se zatvářila zvláště. „Ne, aspoň u snídaně to tak nevypadalo. Proč?“

Izzie poklesla na duchu. Záměrně ji ignoruje, nebo si jen zapomněl nabít telefon? „To je fuk. Musím najít další kbelík s ledem, tvoje máma mi ho sebrala.“ Nechtěla rozebírat vztah s Braydenem.

Vy dva se k sobě vážně hodíte. Určitě se to nějak vyvrbí.

Nedokázala vymazat z paměti výraz, s nímž Dylan ta slova pronášela. Jako by měla něco za lubem. Vypadala v tu chvíli přesně jako Savannah, přitom ty dvě nemohly být víc odlišné.

„K čemu potřebuješ kbelík s ledem?“ vyzvíдалa Dylan a pohrávala si přitom s dlouhými korálkovými náušnicemi, podobnými těm, jaké měla Izzie.

Izzie strnula. „Já řekla kbelík s ledem? Myslela jsem skleničku s ledem. Ráda ho cucám.“

Dylan se zasmála. „Neboj.“ Hodila nedojedený okurkový sendvič do koše. „To já psala úkoly na kartičky. Všechny je píšu já.“ Zatvářila se spokojeně, pak si položila prst na rty. „Nikomu ani slovo. Nejenže iniciaci organizuju, já tomu velím.“

Izzie to překvapilo, ale ne zas tak moc. Kdo by mohl lépe potrápít budoucí debutantky než dívka, která sabotuje celý systém? „Teď už to chápu. Není divu, že Savannah dostává ty nejhorší úkoly.“

Dylan se zasmála. „Pálí ti to. Jako kapitánka mám moc dělat různé věci, například ti říct, aby ses na další kbelík vykašlala. Zdolala jsi druhou zkoušku.“ Izzie se zazubila. „Zbytek večera si můžeš dát pohov – ale pamatuj: nesmíš nikomu ceknout, kdo jsem. Ani Miře nebo Nicole.“ Izzie naznačila, že si zamyká ústa. „Vím, že ti můžu věřit,“ dodala Dylan a zamířila ke dveřím. „Tak zatím, adeptko.“

Izzie chvíli trvalo, než Dylanino přiznání vstřebala. Teprve pak se vrátila do sálu, aby si vyslechla zbytek proslovu její matky.

„Žijeme ve velmi nezvyklých časech,“ pronášela právě paní Townsendová z pódia. Na stěně za ní visela fialová hedvábná vlajka emeraldské Ligy juniorek. Izzie se pokusila pokud možno nenápadně najít své místo v sále. „V dnešním světě dítě možná ví, jaká je tento měsíc hračka v Happy Mealu, ale netuší, jak se správně drží vidlička.“ Sálem se rozlehlo souhlasné přizvukování. „Je načase vrátit se ke zdvořilosti a slušnému chování, jež nám vštepovaly naše matky a babičky. Dobré způsoby by měly platit pro každého bez výjimky. Poděkování má být samozřejmostí a mobilní telefony nemají co dělat u jídelního stolu.“ Matky sborem přikyvovaly. Izzie se konečně posadila a Mira ji zpražila káravým pohledem.

„Ovšem členky Kotilionu, jako je ten náš, který Liga juniorek úspěšně pořádá již více než padesát let, mají jistotu, že své dcery vedou správně,“ uzavřela paní Townsendová. „Děkuji vám, že se podílíte na formování budoucích představitelk naší země, a těším se na další skvělou sezonu.“

Všichni začali tleskat. Savannah a její matka dokonce vestoje. Naopak Dylan, která s nimi seděla u stejného stolu, sotva zvedla oči od telefonu.

„Děkuji,“ pravila paní Townsendová potěšeně. „A nyní bych ráda zahájila dnešní taneční lekci seznámením dívek s jejich potenciálními tanečními partnery.“

Doprovod už je tu? Izzie se nervózně rozhlédla. Možná proto jí Brayden neodepsal – chce ji překvapit.

„Doufám, že neschytám někoho, kdo se potí,“ bědovala Mira.

„Já zas nesnáším kluky, co se na mě lepí,“ šeptla Nicole. „Jedna věc je s někým tancovat, druhá nechat se ohmatávat.“

„Nuže, dámy, pro dnešní lekci jsem si dovolila přidělit vám tanečnický sama,“ pokračovala paní Townsendová. „Není to nastálo. Podle tradice se vám musí partner pro Kotilion nabídnout sám, to však neznámá, že byste nemohly jemně naznačit, koho byste si přály.“ Hosté se zasmáli. „Dnešní partneři vás vyhledají sami a odvedou na parket, kde se bude před obědem nacvičovat foxtrot.“

Izzie se zastavilo srdce. Jestli páry sestavovala paní Townsendová, znamená to...

Instinktivně zalétla pohledem k Savannah. A najednou měla srdce v krku, jako kdyby skákala ze skokanského můstku.

Brayden tu skutečně byl. Jenže nemířil k ní, nýbrž k Savannah. Izzie nešťastně sledovala, jak jí nabídl rámě a odvedl ji na taneční parket. Ani se na ni nepožíval, měl oči jen pro Savannah.

„Izzie, jsi v pohodě?“ zeptala se tiše Nicole, které to neuniklo.

„Určitě neměl na vybranou,“ dodala honem Mira. „Mnohem radši by byl s tebou.“

Možná Brayden nemohl nijak ovlivnit, ke komu ho matka přiřadila, ale mohl alespoň odepsat. Mohl ji varovat předem. *Stydí se snad za mě?*

Nepatříš sem, slyšela Izzie znovu a tentokrát nemohla nesouhlasit.